

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/128/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8317200276
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8317200276.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu R. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXX,XX, XXX XX V. nad Z., právne zastúpený advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 196/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia s prísl., o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 21Csp/7/2017-50 zo dňa 14. marca 2018, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok, okrem výroku VIII. o zamietnutí žaloby v časti určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky v jednotlivých úverových zmluvách a okrem výroku IX. o trovách konania.

II. Zrušuje rozsudok vo výroku VIII. o zamietnutí žaloby v časti určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky v jednotlivých úverových zmluvách a vo výroku IX. o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je titulom bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX. zo dňa XX.XX.XXXX povinný zaplatiť žalobcovi sumu 196 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 15.03.2017 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je titulom bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX povinný zaplatiť žalobcovi sumu 96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 15.03.2017 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovaný je titulom bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX povinný zaplatiť žalobcovi sumu 68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 22.03.2017 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Žalovaný je titulom bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX povinný zaplatiť žalobcovi sumu 184 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 29.03.2017 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

V. Žalovaný je titulom bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX povinný zaplatiť žalobcovi sumu 434 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 22.04.2017 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

VI. Žalovaný je titulom bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX povinný zaplatiť žalobcovi sumu 720 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 04.04.2017 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

VII. Žalovaný je titulom bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX povinný zaplatiť žalobcovi sumu 528 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 24.04.2017 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

VIII. V prevyšujúcej časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v jednotlivých úverových zmluvách súd žalobu zamieta.

IX. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v celom rozsahu, pričom o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 52 ods. 1, 3, 4, § 54 ods. 2, § 53 ods. 1, 5, § 39 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. b), d), 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, smernica Rady 93/13/EHS, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 19 písm. b), § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.).

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobca sa žalobami podanými dňa 13.01.2017 a 06.03.2017 voči žalovanému domáhal vydania bezdôvodného obohatenia spolu vo výške 2.226,- Eur s prísl. a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky v zmluvách o úvere - o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3, zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere so všetkou administratívou s tým spojenou. Uznesením sp. zn. 21Csp/7/2017 zo dňa 26.05.2017 súd spojil veci vedené na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 21Csp/4/2017, 5Csp/66/2017, 9Csp/66/2017, 7Csp/49/2017, 6Csp/33/2017, 21Csp/48/2017, 21Csp/50/2017 o jednotlivých žalobách podaných žalobcom na spoločné konanie s tým, že konanie sa vedie pod sp. zn. 21Csp/7/2017, a to z dôvodu hospodárnosti, pretože v týchto konaniach vystupuje na strane žalobcu R. N. a na strane žalovaného spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a predmetom týchto konaní je vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Dňa 28.01.2011 bola medzi stranami konania uzatvorená zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 200,- Eur za poplatok vo výške 196,- Eur. Dňa 31.05.2012 uzatvorili strany sporu spotrebiteľskú zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX vo výške 150,- Eur za poplatok 96,- Eur. Žalovanému za predmetný úver zaplatil 246,- Eur. Dňa 03.08.2011 uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX vo výške 100,- Eur za poplatok 68,- Eur. Žalovanému na predmetný úver zaplatil 168,- Eur. Dňa 01.10.2012 bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX vo výške 200,- Eur za poplatok 184,- Eur. Žalovanému na úver zaplatil 384,- Eur. Dňa 10.12.2013 uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX vo výške 350,- Eur za celkové náklady 184,- Eur. Žalobca na predmetný úver zaplatil 784,- Eur. Dňa 14.02.2014 uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX vo výške 600,- Eur za celkové náklady 528,- Eur. Žalobca na predmetný úver zaplatil 1.320,- Eur. Dňa 13.11.2012 uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX vo výške 600,- Eur za poplatok 528,- Eur. Žalovanému na predmetný úver zaplatil 1.128,- Eur.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi stranami sporu konania boli uzatvorené zmluvy o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľské zmluvy. Zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou aj v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka. Predmetný úverový vzťah je vzťahom spotrebiteľským. Aj napriek tomu, že v danej právnej veci bola uzatvorená úverová zmluva, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, preto je potrebné právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, úprava ktorých je v Občianskom zákonníku pre spotrebiteľa výhodnejšia. V danom prípade neobstojí tvrdenie žalovaného o tom, že úver z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 03.08.2011 bol žalobcovi poskytnutý ako podnikateľovi, pretože vykonaným odkazovaním súd mal za

preukázané, že žalobca pri uzatváraní zmluvy bol v pozícii fyzickej osoby, ktorá potrebovala finančné prostriedky na osobné účely a nie na výkon povolania alebo podnikania. V zmluve nie je uvedený žiaden účel poskytnutia finančných prostriedkov a tento účel podľa názoru súdu ani žalovaný neskúmal. Zo strany žalovaného nebolo žiadnym spôsobom preukázané tvrdenie, že žalobcovi boli finančné prostriedky poskytnuté na výkon jeho podnikateľskej činnosti. Po preskúmaní zmlúv o úvere v súlade s ust. § 9 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch dospel k záveru, že predmetné zmluvy o úvere v tomto smere obsahujú nedostatky. Zmluvy o úvere neobsahujú priemernú ročnú percentuálnu mieru nákladov v dôsledku čoho sa považujú za bezúročné a bez poplatkov. Zároveň nemožno opomenúť ani výšku poplatkov za poskytnutie úverov 2/3 z poskytnutej sumy. Poplatok v takejto úžernej výške súd považuje bez ďalšieho za dôvod jeho absolútnej neplatnosti, a to pre rozpor s dobrými mravmi. Neprimerane dohodnuté úroky, či celková odplata za úver sú v rozpore s pravidlami správania sa, a teda aj s dobrými mravmi a ide o absolútne neplatný právny úkon. Zmluvy neobsahujú ďalšiu náležitosť, a to výšku úrokovej sadzby a tiež údaj o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miere nákladov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd dospel k záveru že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovanému tak vznikol nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré z jeho strany boli žalobcovi reálne poskytnuté, a to vo výške spolu 2.200,- Eur. Nakoľko však žalobca v prospech žalovaného uhradil celkovo 4.426,- Eur, ako to vyplýva z jednotlivých výpisov klientskeho účtu žalobcu, na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 2.226,- Eur a súd ho preto zaviazal na zaplatenie tejto sumy žalobcovi. Žalovaný tým, že žalobcovi nevrátil sumu, o ktorú sa bezdôvodne obohatil riadne a včas, dostal sa do omeškania, a preto žalobcovi patrí aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od druhého dňa po dni doručenia žaloby žalovanému do zaplatenia.

5. V súvislosti s namietaným premlčaním uviedol, že na strane žalovaného došlo k vzniku úmyselného bezdôvodného obohatenia, v dôsledku čoho sa inak 3-ročná objektívna premlčacia doba predĺžila na 10 rokov odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Zmluvy o úvere, ktoré sú predmetom konania boli uzatvorené v období od 28.01.2011 - 14.02.2014. Žalobca právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil žalobami na súde dňa 13.01.2017, resp. 02.03.2017 a 06.03.2017. Z uvedeného vyplýva, že desaťročná premlčacia doba neuplynula od uzavretia zmluvy o úvere. Žalobca tvrdil, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel dňa 28.09.2016, kedy bol informovaný o tom, že predmetná zmluva nemá náležitosti v zmysle zákona, preto žalobcovi neuplynula ani subjektívna premlčacia doba.

6. Vo vzťahu k neprijateľnosti zmluvnej podmienky uviedol, že z vymedzenia zmluvnej podmienky v čl. 10 Všeobecných podmienok úveru ako aj zo súdnych konaní vedených proti žalovanému je súdu známe, že sa jedná o zmluvnú podmienku v zmysle ktorej si voči žalobcovi uplatnil nárok na zaplatenie poplatku vo výške 2/3 z poskytnutého úveru. Zmluvná podmienka však v takomto znení používaná zo strany žalovaného bola rozhodnutiami súdov, a to nielen prvoinštančných, ale aj súdov odvolacích, určená za neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu, že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán sporu na úkor spotrebiteľa. V zmysle nových procesných pravidiel zavedených Civilným sporovým poriadkom je možné domáhať sa určenia určitej skutočnosti, pričom žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky považoval za žalobu výlučne podľa § 137 písm. d) C.s.p., a teda len ak by takéto oprávnenie žalobcovi vyplývalo z osobitného právneho predpisu, mohol by sa formou takejto žaloby súdnou cestou domáhať svojho práva. V tomto prípade zo žiadneho zákonného ustanovenia osobitného predpisu nevyplyva výslovná možnosť takúto žalobu podať a takýto výklad súdu § 137 C.s.p. je odôvodnený aj obsahom dôvodovej správy k citovanému ustanoveniu Civilného sporového poriadku. Vzhľadom na uvedené preto súd žalobu v časti určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky zamietol.

7. O trovách konania rozhodol tak, že súd žalobe v časti o zaplatenie bezdôvodného obohatenia vyhovel, v tejto časti bol úspešný žalobca a žalobou ohľadom určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky zamietol. Keďže žalobca bol v celom rozsahu úspešný čo sa týka žaloby na plnenie, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške trov rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

8. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výroku VIII.. Odvolanie podal z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Uviedol, že závery súdu prvej inštancie a jeho právne závery sú jednak mylné, nemajúce oporu v zákone a čiastočne si aj odporujú. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že sporný poplatok je absolútne neplatný, tak takéto zistenie nemal považovať paradoxne za dôvod na zmietnutie žaloby o

určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ale za dôvod na vyhovie žalobe. Namietal, že neobstojí ani úvaha súdu o tom, že spotrebiteľovi neumožňuje domáhať sa určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky ustanovenie § 137 C.s.p., a už vôbec nie, že to neumožňuje ani novelizované znenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. účinné od 01.01.2018, nakoľko sa nedomáha určenia neplatnosti zmlúv. Vo vzťahu k ustanoveniu § 137 C.s.p. zdôraznil, že C.s.p. rovnako ako O.s.p. ponechal exemplifikatívny výpočet druhu možných žalôb, teda prípustné sú aj iné žaloby, ako sú vymenované v § 137 C.s.p.. Uviedol, že právny poriadok evidentne počítá s tým, že súdy budú určovať neprijateľnosť zmluvných podmienok, pričom poukázal na ust. § 53a Občianskeho zákonníka, § 298 ods. 2 C.s.p. a aj na § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z., kde už tento samotný zákon poskytuje dostatočnú legitimitu na podanie určovacej žaloby na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ale aj na iné určovacie žaloby, a to bez ohľadu na platné znenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré toto právo len precizuje. Uviedol, že v bode 41. odôvodnenia rozhodnutia nie je celkom zrejmé, či súd prvej inštancie len konštatuje, že existujú rozhodnutia alebo je to dôvod, pre ktorý žalobu zamietol, a ak to dôvod na zamietnutie žaloby je, tak akými právnymi úvahami sa pritom riadil, či uvažoval o prekážke rozhodnutej veci, alebo o akom právnom inštitúte uvažoval a o aké ustanovenia zákona svoje rozhodnutie oprel. V tejto súvislosti poukázal na to, že rozhodnutia o tejto zmluvnej podmienke boli vydané v individuálnom spotrebiteľskom spore a sú záväzné len pre strany konania, v ktorých boli vydané a len v prejednávanej veci, nie sú záväzné pre každého. Konštatoval, že napadnutý výrok rozsudku nie je logicky súladný a odôvodnenie rozsudku nie je vecne konzistentné, vzhľadom na to, že rozhodnutie súdu je v rozpore so skutočnosťami, na ktoré súd prvej inštancie sám poukazuje. Navrhol napadnutý rozsudok v napadnutom výroku zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaný (okrem výroku VIII.). Vo vzťahu k zmluvám č. XXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXX uviedol, že razantne odmieta postavenie žalobcu ako spotrebiteľa. Poukázal na to, na základe uvedených zmlúv boli žalobcovi poskytnuté úvery na účel povolania a žalobca v zmluvách osobitne uviedol a aj osobitne podpísal, že poskytované peňažné prostriedky sú na tento účel, a preto treba chrániť dobrú vieru veriteľa, pretože tento v zmysle bodu 2 všeobecných obchodných podmienok potvrdil, že informácie, ktoré žalovanému poskytol sú pravdivé. Uviedol, že taktiež zákon č. 258/2001 Z. z. a neskôr zákon č. 129/2010 Z. z. neustanovuje, že žiadateľ o úver musí byť v čase poskytnutia úveru na podnikanie, zamestnanie alebo povolanie podnikateľom alebo zamestnaný, preto pre právnu kvalifikáciu povahy poskytovaného úveru je úplne postačujúci prejav vôle uvedený v zmluve. Skutočnosť na čo bol konkrétne žalobcom poskytnutý úver aj využitý ďalej neskúma, nakoľko je to pre neho už nepodstatná informácia. Navyše žalobca ako dlžník nemá zo žiadneho zákona povinnosť informovať veriteľa, aby preukazoval skutočné použitie finančných prostriedkov. Uvedené zmluvy preto nemožno považovať za zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto nie je možné na nich výlučne vzťahovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Zmluvy boli uzatvorené v zmysle § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka ako tzv. nepomenované zmluvy, kedy účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy.

K zmluvám o úvere č. XXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXX uviedol, že sporné zmluvy nemožno považovať za zmluvy spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a preto nie je na mieste vzťahovať na nich výlučne ustanovenia Občianskeho zákonníka. Uviedol, že zmluvné strany sa môžu dohodnúť na základe akého zákona sa budú ich zmluvné vzťahy v budúcnosti spravovať, pričom k danému prípadu došlo aj v predmetnom spore. Poukázal na to, že v zmysle VPPÚ sa zmluvné strany dohodli na tom, že ich vzťahy sa budú spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka. Uviedol, že výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov sú jasne uvedené priamo na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tiež, že podmienky zmluvy o úvere si individuálne dohodol, s tým, že s odbornou starostlivosťou, ktorú vykonal na základe vyplnenia formuláru o overení klienta boli dojednané podmienky poskytnutia úveru a k tomu odohnutá výška úveru na základe posúdenej bonity klienta. Poukázal na to, že zákon v čase uzatvorenia zmluvy nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty.

K zmluvám č. XXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXX uviedol, že v danom prípade nedošlo k naplneniu dôvodov bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov. S tvrdením súdu prvej inštancie nesúhlasil a poukázal na skutočnosť, že v oboch zmluvách bola uvedená výška úrokovej sadzby a priemerná RPMN. Z uvedeného dôvodu nie je preto možné hovoriť o akejkoľvek absencii náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uviedol, že zo zmluvy jasne a jednoznačne vyplývajú základné náležitosti úverového vzťahu, teda dlžník mal najmä uvedenú výšku úveru, úroku a poplatku za poskytnutie úveru. Poukázal na to, že v prípade, ak žalobca namieta výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, znáša v tomto smere dôkazné bremeno a musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia

zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne vybočovala z trhového priemeru. Vo vzťahu ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 09.11.2016 C-42/15.

K administratívnomu poplatku uviedol, že slovenská právna úprava v oblasti úverov účtovaniu poplatkov výslovne nebráni. Je teda zrejmé, že slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Namietal, že žalobcom tvrdenú neprijateľnosť nie je možné vyvodiť ani zo samotného zákona o spotrebiteľských úveroch a razantne odmietol, aby zmluvná podmienka o administratívnom poplatku bola neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

K premlčaniu uviedol, že podľa jeho názoru k bezdôvodnému obohateniu nedošlo a akýkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha zákonnej objektívnej a subjektívnej premlčacej lehote. Uviedol, že požadované nároky žalobcu sa stali premlčané v subjektívnej premlčacej dobe v celom rozsahu. Podľa jeho názoru začala žalobcovi plynúť subjektívna premlčacia lehota odo dňa uhradenia istiny, kedy mal žalobca vedomosť o bezdôvodnom obohatení, nakoľko žalobcovi uhrádzal nad rámec istiny, ktorým sa hradili úroky a poplatky. Vedomosť o tom, že zmluva neobsahuje požadované údaje je potrebné na strane žalobcu viazať k okamihu podpisu zmluvy. Podpis predstavuje prejav súhlasu s písomným právnym úkonom a ako prejav súhlasu logicky zahŕňa aj prejav znalosti obsahu.

K náhrade trov konania uviedol, že rozhodnutie považuje za nesprávne z toho dôvodu, že žalobca mal úspech v 50 % žaloby, preto súd mal rozhodnúť tak, že žiadnemu z účastníkov konania nemal priznať náhradu trov konania.

Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadal úhradu trov konania, ktoré mu vznikli vrátane trov odvolacieho konania.

10. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný vyjadril tak, že má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým i právnym zisteniam a na základe týchto posúdiť z hľadiska právneho vec v tomto rozsahu správne a v súlade s platnými právnymi predpismi. Uviedol, že naďalej trvá na podanom odvolaní, pričom trvá na tom, aby súd druhej inštancie napadnutý rozsudok vo výroku I., II., III., IV., V., VI., VII. a IX. zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Žalobca sa nevyjadril k podanému odvolaniu žalovaného a ani k jeho vyjadreniu.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenými subjektmi (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a odvolanie žalobcu dôvodné je.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci a nesprávnym zistením skutkového stavu, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

15. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

16. K nesprávnemu skutkovému zisteniu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 C.s.p.. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právny normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, s to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

17. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného doplnia nižšie uvedené.

18. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetné vzťahy medzi žalobcom a žalovaným sú vzťahmi spotrebiteľskými. V uvedených prípadoch išlo o zmluvy predtlačené formulárové (typové) zmluvy, pri ktorých žalobca ako spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvňovať ich obsah. Žalobca aj v čase uzatvárania všetkých dotknutých zmlúv bol v postavení spotrebiteľa, pretože nebolo preukázané, že by pri uzavieraní zmluvy konal v rámci predmetu svojho povolania, ani zamestnania, či inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd zdôrazňuje, že preukázaním uvedenej skutočnosti nemôže byť len všeobecný údaj o uzavretí zmluvy o poskytnutí úveru na výkon povolania, ktorý žalovaný používa vo svojich zmluvách, pretože uvedené neposkytuje odpoveď na otázku, aké je povolanie žalobcu ako dlžníka a aký konkrétny súvis s takýmto povolaním vôbec uzavretie príslušných zmlúv malo. V uvedenom zmysle si tak žalovaný svoju dôkaznú povinnosť nespĺnil, preto vymedzenie účelu poskytnutia úveru na účely výkonu povolania v spojení s nedostatkom akýchkoľvek ďalších dôkazov zo strany žalovaného má rovnaký dopad ako keby v zmluve nebol vymedzený jej účel. Takýto právny záver je zároveň v súlade s § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd navyše dáva do pozornosti, že v samotných zmluvách bola žalobca identifikovaný len menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu, pričom iné údaje, ktoré by ho umožňovali identifikovať ako podnikateľa uvedené neboli. Odvolací súd rovnako nijako nepopiera dôvodnosť aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka, len pripomína, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ustanovenia zákonov týkajúce sa spotrebiteľského práva majú povahu *lex specialis* k ustanoveniam Obchodného zákonníka. Vzhľadom na uvedené teda súd prvej inštancie správne uzavrel, že všetky zmluvy uzatvorené medzi stranami sporu sú zmluvami spotrebiteľskými, z čoho vyplýva, že námietka žalovaného týkajúca sa nespotebiteľského charakteru uzatvorených zmlúv nie je dôvodná.

19. K námietke žalovaného týkajúcej sa premlčania a plynutia premlčacej doby, odvolací súd uvádza, že oprávnená osoba sa môže domáhať svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia len v rámci plynutia tak objektívnej ako aj subjektívnej premlčacej doby. V prípade ak dôjde k uplynutiu jednej z nich, oprávnený nemá možnosť domáhať sa svojho práva z bezdôvodného obohatenia, nakoľko došlo k jeho premlčaniu.

20. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že žaloba bola zo strany žalobcu podaná po uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slova „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil.

21. Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“ sa, potiera rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Najzávažnejšie negatívne následky by nastali v prípade rozumovo menej vyspelých osôb, ktorým by sa nanútila povinnosť poznať aplikáciu práva bez ohľadu na úroveň ich mysle. (OGH 3Ob592/77 „Na slabomyslenosť podľa § 879 Abs 2 Z 4 ABGB je potrebný menší stupeň slabosti mysle ako taký, ktorý má za následok nesvojprávnosť.“)

22. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila. Z nateraz zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalobca sa s odstupom času po tom ako poukázal na účet žalovaného platby dozvedel o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmlúv, a to až od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa Q., kedy bol informovaný o tom, že predmetné zmluvy nemajú náležitosti prepísané zákonom a obsahujú neprijateľnú zmluvnú podmienku.

23. Ako vyplýva z početných rozhodnutí súdov, pre začiatok plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností (ani nie tak právneho posúdenia), no okolností nie zo zmluvy, ale okolností z porušenia práva, v danom prípade z bezdôvodného obohatenia (okolnosť, že došlo k porušeniu zákona, o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami). Zdá sa teda, že nepostačujú pochybnosti, ale „dozvedenie“ sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia

24. V predmetnom prípade súd prvej inštancie správne aplikoval na predmetný prípad dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu, ktorú správne v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka počítal od doby, kedy sa žalobca dozvedel o bezdôvodnom obohatení, t.j. od oboznámiť žalobcu o náležitostiach spotrebiteľských zmlúv, neprímeraných odplatách a úrokoch za úvery, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi, rozhodnutiami slovenských súdov, či súdneho dvora, a to zo strany Združenia na ochranu občana spotrebiteľa Q.. Uvedené vyplýva aj z Prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa Q. zo dňa 19.12.2016 (č.l. 18). Vzhľadom na uvedené, odvolací súd sa stotožňuje s súdom prvej inštancie, že žaloba bola podaná v rámci subjektívnej premlčacej doby a po aplikovaní 10-ročnej objektívnej premlčacej doby na predmetný prípad boli žaloby podané aj v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby, tzn. že žaloby boli podané včas a námietka premlčania žalovaného nie je dôvodná.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie sa následne správne zaoberal otázkou, či predmetné zmluvy uzatvorené medzi sporovými stranami ako spotrebiteľské zmluvy spĺňajú všetky zákonom predpísané obligatórne náležitosti požadované § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“). Súd prvej inštancie vyslovil, že v zmluvách absentujú údaje o priemernej ročnej RPMN, priemernej RPMN a výške úrokovej sadzby, čo spôsobuje ich bezúročnosť a bezpoplatkovosť.

26. RPMN predstavuje jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údají o RPMN sa musia tiež uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet. Zároveň uvedenie všetkých predpokladov výpočtu RPMN umožňuje tak spotrebiteľovi ako aj súdu zistiť, na základe čoho dospel veriteľ (dodávateľ) k výsledku o konečnej výške RPMN, a či je výpočet RPMN správny, nakoľko aj nesprávne uvedenie RPMN zo strany dodávateľa (veriteľa) je klamaním spotrebiteľa a hľadá sa na neho, akoby RPMN nebolo uvedené (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 20Co/230/2014 zo dňa 19.11.2015). Absencia už len uvedeného údaju spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmlúv, preto nebolo potrebné zaoberať sa ostatnými dôvodmi spôsobujúcimi bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutých úverov. Na základe uvedeného teda možno dospieť k rovnakému záveru, k akému dospel súd prvej inštancie, teda, že spotrebiteľské zmluvy uzatvorené medzi stranami sporu sú postihnuté sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, t.j. žalobca ako dlžník bol povinný vrátiť len sumy úverov skutočne mu poskytnutých.

27. Vo vzťahu k rozsudku Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti H. G. v zmysle ktorého náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemusia byť nevyhnutne uvedené v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy, odvolací súd uvádza, že v prejednávanej veci žalovaný nepreukázal, že by všeobecné obchodné podmienky, na ktoré sa odvoláva, boli k zmluvám pripojené a že by boli žalobcovi známe. Navyiac je potrebné dať do pozornosti, že i v tomto rozhodnutí Európsky súdny dvor konštatuje, že smernica Rady 2008/48/ES nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere patrí do pôsobnosti tejto smernice a musí byť podpísaná zmluvnými stranami a na druhej strane, že táto požiadavka podpísania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy. Je potrebné v tomto smere poukázať i na to, že ZoSÚ. v ust. § 9 presne špecifikuje podstatné náležitosti zmluvy, z čoho vyplýva, že tieto náležitosti musia byť i podpísané účastníkmi zmluvy. Teda v prípade, že by tieto náležitosti zmluvy boli obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach, minimálne je potrebné, aby tieto boli účastníkmi zmluvy i podpísané. V tomto smere žalovaný neunesol dôkazné bremeno.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil rozsudok, okrem výroku VIII. o zamietnutí žaloby v časti určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky a okrem výroku IX. o trovách konania.

29. K určeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky odvolací súd uvádza, že s názorom súdu prvej inštancie o neprípustnosti takejto žaloby nesúhlasí, pretože podľa názoru odvolacieho súdu takáto žaloba prípustná je. V prípade, ak spotrebiteľ sleduje dosiahnutie právnej istoty v otázke, či je zmluvná podmienka neprijateľná, môže sa na súde domáhať žalobou určenia jej neprijateľnosti. Právna istota je v takomto prípade dôležitá a dosiahnutie takejto právnej istoty by nemalo byť podmieňované (kumulatívne) uplatnením či už náhrady škody, bezdôvodného obohatenia alebo primeraného finančného zadosťučinenia. Inými slovami povedané, nemožno spotrebiteľa nútiť do uplatňovania takýchto plnení pri jeho snahe dosiahnuť právnu istotu čo do (ne)záväznosti zmluvnej podmienky z dôvodu jej neprijateľnosti. Odvolací súd preto zastáva názor, že spotrebiteľ má právo domáhať sa určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky aj bez kumulatívneho uplatnenia nároku na plnenie z dôvodu neprijateľnosti takejto zmluvnej podmienky. Uvedené právo predpokladá ustanovenie § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa („ZoS“), podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách a tejto ochrany sa môže domáhať na súde (§ 3 ods. 5). Aj gramatický výklad ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka predpokladá takéto určenie dokonca „v prvej línii“ a ďalšie spôsoby ochrany „na plnenie“ sú evidentne alternatívami (arg. slovo „alebo“).

30. Explicitné zakotvenie tohto práva do ustn § 11 ods. 4 ZoSÚ súvisí len s tým, aby sa odstránili akékoľvek pochybnosti o možnostiach spotrebiteľa podať žalobu o neplatnosť zmluvy (čiastočnej neplatnosti „et minor“). Princiálne nemožno nútiť žiadneho spotrebiteľa sledujúceho právnu istotu, aby sa domáhal reštitučného plnenia kumulatívne popri určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

31. Je nutné zdôrazniť, že ak súd v akomkoľvek spotrebiteľskom spore posúdi zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti, je povinný uviesť jej znenie vo výroku rozsudku, a to aj v prípade, ak sa spotrebiteľ tohto posúdenia nedomáha. Teda za situácie, keď sa spotrebiteľ domáha vyslovenia neprijateľnej zmluvnej podmienky v petite, je nutné po zistení, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, túto vyjadriť v petite rozsudku. Hmotnoprávny zákaz používania neprijateľných podmienok pritom vyplýva z ust. § 53 Občianskeho zákonníka a nie je možné opomenúť tiež § 3 ods. 3 a 5 z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

32. Vzhľadom na vyššie uvedené možno teda prisvedčiť odvolacej námietke žalobcu, že v predmetnom prípade súd prvej inštancie nerozhodol správne, keď zamietol žalobu v časti určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, pretože žalobca mal zákonnú možnosť domáhať sa vyslovenia takejto neprijateľnosti zmluvnej podmienky podaním žaloby o určenie jej neplatnosti. Odvolací súd zdôrazňuje, že samotný súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia poukázal na rozhodnutia tak prvoinštančných súdov ako aj súdov odvolacích, ktoré vyslovili, neprijateľnosť a tým aj neplatnosť zmluvnej podmienky týkajúcej sa administratívneho poplatku, a tiež poukázal aj na to, že súd ex offo prihliada na dané skutočnosti a z takto uplatnenej zmluvnej podmienky nárok v konaní neprizná, avšak v závere uviedol, že zo žiadneho zákona nevyplýva možnosť podať žalobu o určenie neplatnosti zmluvnej

podmienky, preto žalobu v tejto časti zamietol. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa preto nie je možné stotožniť.

33. Preto bolo potom potrebné rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. v časti výroku VIII. o zamietnutí žaloby v časti určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky v jednotlivých úverových zmluvách a v súvisiacom výroku IX. o trovách konania zrušiť a podľa § 391 C.s.p. v rozsahu zrušenia vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

34. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude znova vo veci konať, vypořadať sa s v tomto rozhodnutí vytykanými nedostatkami, náležite v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe vec posúdiť, a následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 C.s.p. aj náležite odôvodniť. Súd prvej inštancie bude po vrátení veci v uvedenej časti musieť posúdiť či uvedené ustanovenie dostatočne špecifikuje o aké činnosti má ísť a v tejto súvislosti je potom nutné porovnať aj výšku týchto poplatkov s výškou poplatkov, ktoré požadujú banky za spracovanie úveru, a následne vyhodnotiť, či takýto poplatok nevykazuje rozpor s dobrými mravmi. V tomto smere je tiež potrebné dať súdu prvej inštancie do pozornosti už konštantnú rozhodovaciu prax, ktorá z dôvodu absencie RPMN, ako aj vo vzťahu k 2/3-tinám poplatku (ak súdy uzavreli, že išlo o neúmerne vysoké a nešpecifikované administratívne náklady na spracovanie úveru), ustálila, že takýto poplatok nemôže byť akceptovateľný, čo bolo nutné pri rozhodovaní vo veci vyhodnotiť. V takomto prípade by išlo potom o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi sporovými stranami v neprospech žalobu ako spotrebiteľa. Tu súd prvej inštancie musí vec posúdiť cez prizmu generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v súvislosti s porušením princípu dobrých mravov.

35. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

36. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).